

פרק 24

השערת האינטליגנציה המקיאווולית

J. K. Rowling coils and strikes, unseen; Orca circles, hard and lean.

מערכה 3:

דראקו המתין בגומחת חלון שמצא ליד האולם הגדול, בטנו מתהפכת בחרדה.

יהיה מחיר לשלם, והוא לא יהיה נמוך. דראקו ידע זאת מיד כשהתעורר והבין שהוא לא יעז להיכנס לאולם הגדול לארוחת הבוקר מכיוון שהוא עלול לראות שם את הארי פוטר, ודראקו לא ידע מה יקרה אז.

צעדים התקרבו.

"כנס", נשמע קולו של וינסנט. "הבוס לא במצברוח טוב היום, אז כדאי'ך להיזהר."

דראקו הולך לפשוט את עורו של האידיוט הזה בעודו בחיים ולהחזיר את הגופה העירומה לשולח בצירוף בקשה למשרת אינטליגנטי יותר, כמו גרביל מת.

זוג צעדים התרחק, והזוג השני התקרב.

הכאב בבטנו של דראקו החמיר.

הארי פוטר נכנס לשדה הראייה שלו. פניו של הארי שמרו בקפידה על הבעה נייטרלית, אבל גלימותיו המעוטרת כחול נראו פרועות, כאילו לא לבש אותן כמו שצריך –

"היד שלך", אמר דראקו בלי לחשוב כלל.

הארי הרים את זרועו השמאלית, כאילו כדי להסתכל עליה בעצמו.

כף ידו הייתה שמוטה ברפיון, כדבר חסר רוח חיים.

"מאדאם פומפרי אמרה שזה זמני", אמר הארי בשקט. "היא אמרה שזה אמור לעבור כמעט לגמרי עד תחילת השיעורים מחר."

לרגע אחד, החדשות היוו הקלה.

ואז דראקו הבין.

"הלכת למדאם פומפרי, לחש דראקו.

"כמובן", אמר הארי פוטר, כאילו מציין את המובן מאליו. "היד שלי לא עבדה."

לאט לאט דראקו הבין איזה שוטה מוחלט הוא, גרוע הרבה יותר מתלמידי הסלית'רין המבוגרים שגער בהם.

הוא פשוט הניח כמובן מאליו שאיש לא יפנה לרשויות אם בן מאלפוי יפגע בהם, שאיש לא ירצה למשוך את תשומת ליבו של לוציוס מאלפוי, בשום מצב.

אבל הארי פוטר לא היה הפלפאף קטן ומפוחד שניסה לא להיות מעורב במשחק. הוא היה כבר שקוע במשחק, ותשומת ליבו של לוציוס כבר הייתה נתונה לו.

"מה עוד אמרה מאדאם פומפרי?" שאל דראקו, גרונו חנוק.

"פרופסור פליטיק אמר שהלחש שהוטל על היד שלי היה קללת עינוי אפלה ושזה עסק רציני ביותר, ושהסירוב לומר מי עשה זאת לחלוטין לא מקובל עליו."

הייתה שתיקה ארוכה.

"ואז?" שאל דראקו בקול רועד.

הארי פוטר חיך קלות. "התנצלתי עמוקות, מה שגרם לפרופסור פליטיק לעשות פרצוף חמור מאוד, ואז אמרתי לפרופסור פליטיק שכל העסק הוא אכן רציני ביותר, סודי ביותר, ועדין ביותר, ושכבר יידעתי את המנהל לגביו."

דראקו נשנק. "לא! פליטיק לא הולך פשוט לקבל את זה! הוא יבדוק עם דמבלדור!"

"אכן," אמר הארי פוטר. "נגררתי מיד למשרד המנהל."

דראקו רעד כעת. אם דמבלדור יביא את הארי לפני הקסמהדרין, מרצון או שלא, ויאלץ את הילד שנשאר בחיים להעיד תחת השפעת וריטסרום שדראקו עינה אותו... יותר מדי אנשים אהבו את הארי פוטר, אבא עלול להפסיד בהצבעה הזו...

אבא יוכל אולי לשכנע את דמבלדור לא לעשות זאת, אבל יהיה לכך מחיר. מחיר גבוה להחריד. למשחק היו חוקים עכשיו, לא יכלת פשוט לאיים על מי שאתה רוצה באקראי. אבל דראקו נפל לידי של דמבלדור מרצונו החופשי. ודראקו היה בן-ערובה יקר ערך להפליא.

אם כי כיוון שדראקו לא יכול להיות אוכל מוות כעת, הוא לא יקר ערך כמו שאבא חושב.

המחשבה קרעה את ליבו כמו לחש חיתוך.

"ואז מה?" לחש דראקו.

"דמבלדור הסיק מיד שזה אתה. הוא ידע שאנחנו מתרועעים."

התרחיש הגרוע ביותר האפשרי. אם דמבלדור לא היה מנחש מי זה, אולי הוא לא היה מסתכן בביאור-הכרה רק כדי לגלות... אבל אם דמבלדור ידע...

"ו?" דראקו פלט את ההברה בכוח.

"ניהלנו שיחה קטנה."

"ו?"

הארי פוטר גיחך. "והסברתי לו שהדבר הטוב ביותר בשבילו יהיה לא לעשות דבר."

מחשבותיו של דראקו התנגשו בקיר לבנים ונמרחו לכל עבר. הוא פשוט בהה בהארי בפעור, כמו אידיוט.

לקח לדראקו זמן להיזכר.

הארי ידע את הסוד המסתורי של דמבלדור, הסוד שסנייף השתמש בו כאמצעי לחץ.

דראקו היה מסוגל לדמיין זאת כעת. דמבלדור, מבטו חמור, מסתיר את להיטותו בעודו מסביר להארי עד כמה העניין הזה רציני.

והארי אומר בנימוס לדמבלדור לסתום את הפה שלו אם הוא יודע מה טוב בשבילו.

אבא הזהיר את דראקו מפני אנשים כאלו, אנשים שיכולים להרוס אותך ועדיין להיות כל כך מקסימים שיהיה לך קשה לשנוא אותם כהלכה.

"לאחר מכן", אמר הארי, "המנהל אמר לפרופסור פליטיק שזה אכן עניין סודי ועדין שהוא כבר עודכן לגביו, ושהוא לא חושב שהמשך העיסוק בו כרגע יועיל לי או לכל אדם אחר. פרופסור פליטיק התחיל לומר משהו על כך שהמזימות הרגילות של המנהל הרחיקו לכת הרבה יותר מדי הפעם, והייתי צריך להתערב ולומר שזה היה הרעיון שלי ולא משהו שהמנהל כפה עליי, אז פרופסור פליטיק הסתובב והתחיל להרצות לי, והמנהל קטע אותו ואמר שבתור הילד שנשאר בחיים נגזר עליי לעבור הרפתקאות מוזרות ומסוכנות, ולכן אני בטוח יותר אם אני נכנס אליהן בכוונה מאשר אם אני מחכה שהן יקרו במקרה, וזה היה הרגע בו פרופסור פליטיק הרים את הידיים הקטנות שלו והתחיל לצווח בקול גבוה על שנינו שלא אכפת לו מה אנחנו מבשלים לעצמנו, זה לעולם לא יקרה שוב כל עוד אני בבית רייבנקלו או שהוא יעיף אותי ואוכל ללכת לגריפינדור, שזה המקום לכל הדמבלדוריות הזו –"

הארי הקשה מאוד על דראקו לשנוא אותו.

"בכל מקרה", אמר הארי, "לא רציתי שיעיפו אותי מרייבנקלו, אז הבטחתי לפרופסור פליטיק שדבר כזה לא יקרה שוב, ואם זה יקרה, אני פשוט אספר לו מי עשה את זה."

עיניו של הארי היו צריכות להיות קרות. הן לא היו. קולו היה אמור להפוך את הדברים לאיום קטלני. הוא לא הפך.

ודראקו ראה את השאלה שהייתה אמורה להיות ברורה, ובין רגע היא הרסה את האווירה.

"למה... לא סיפרת?"

הארי ניגש אל החלון, אל תוך קרן השמש הקטנה שהאירה את הגומחה, והפנה את ראשו כלפי חוץ, לכיוון המדשאות הירוקות של הוגוורטס. האור האיר אותו, את גלימותיו, את פניו.

"למה לא סיפרתי?" אמר הארי. קולו נקטע. "אני מניח שזה בגלל שלא הצלחתי לבעוס עליך. ידעתי שפגעתי בך ראשון. אני אפילו לא אומר שזה היה הוגן, מפני שמה שאני עשיתי לך היה הרבה יותר גרוע ממה שאתה עשית לי."

זה היה כאילו הוא התנגש בקיר לבנים נוסף. הארי היה יכול לדבר אליו באותו הרגע ביוזנית עתיקה, ועדיין להיות בלתי מובן באותה המידה.

מחשבתו של דראקו חיפשה דפוסים ולא מצאה לשום דבר. ההצהרה הזו הייתה וויתור שלא שירת את האינטרסים של הארי. זה אפילו לא היה מה שהארי היה צריך להגיד כדי להפוך את דראקו למשרת נאמן יותר, עכשיו כשלהארי הייתה השפעה עליו. לשם כך, הארי היה צריך להדגיש כמה נחמד הוא היה, לא עד כמה הוא פגע בדראקו.

"אפילו כך," אמר הארי, ועכשיו קולו היה חלש יותר, כמעט לחישה, "בבקשה אל תעשה את זה שוב, דראקו. זה כאב, ואני לא בטוח שאוכל לסלוח לך פעם נוספת. אני לא בטוח שאהיה מסוגל לרצות."

דראקו פשוט לא הבין את זה.

האם הארי ניסה להיות חבר שלו?

לא היה שום סיכוי שהארי פוטר אידיוט מספיק להאמין שזה עדיין אפשרי אחרי מה שעשה.

אתה יכול להיות ידיד ובעל ברית של מישהו, כמו שדראקו ניסה להיות להארי, או שביכולתך להרוס לו את החיים ולא להשאיר לו אפשרויות אחרות. לא שניהם.

אבל מצד שני, דראקו לא הבין מה עוד הוא יכל לנסות לעשות.

ואז, מחשבה מוזרה עלתה בדראקו, משהו שהארי דיבר עליו אתמול.

והמחשבה הייתה: *בחן זאת*.

התעוררת כמדען עכשיו, אמר הארי, וגם אם לעולם לא תלמד להשתמש בכוח שלך, אתה תמיד, תחפש, דרכים, לבחון, את, האמונות, שלך ... המילים המבשרות רעה הללו, שנאמרו בנשיפות של ייסורים, המשיכו להתרוצץ במחשבתו של דראקו.

אם הארי באמת העמיד פנים שהוא חבר מכה על חטא שפגע במישהו בטעות...

"אתה תכננת את מה שעשית לי!" אמר דראקו, מצליח להכניס נימת האשמה לקולו. "לא עשית את זה בגלל שבעסת, עשית את זה בגלל שרצית!"

שוטה, יאמר הארי פוטר, כמובן שתכננתי את זה, ועכשיו אתה שלי -

הארי הסתובב בחזרה אל דראקו. "מה שקרה אתמול לא היה התכנון," אמר הארי, קולו נתקע בגרונו. "התכנון הייתה שאני אלמד אותך למה תמיד עדיף לך לדעת את האמת, ואז ננסה לגלות את האמת על הדם ביחד, ותהא אשר תהא התשובה, נקבל אותה. אתמול... נחפזתי."

"תמיד עדיף לדעת את האמת," אמר דראקו בקור. "כאילו שעשית לי טובה."

הארי הנהן, מדהים את דראקו לחלוטין, ואמר, "מה אם ללוציוס יהיה את אותו רעיון שהיה לי, שהבעיה היא שלקוסמים חזקים יש מעט ילדים? הוא עלול היה להתחיל תכנית לתשלום לקוסמים חזקים כדי שיולידו יותר ילדים. למעשה, אם תורת טוהר הדם הייתה נכונה, זה בדיוק מה שלוציוס צריך לעשות - לטפל בבעיה מהצד שלו, שבו הוא יכול לגרום לדברים לקרות מיד. כרגע, דראקו, אתה החבר היחיד שיש ללוציוס שינסה לעצור אותו מלבבז את הזמן שלו, מכיוון שאתה היחיד שידע את האמת האמיתית ויכול לחזות את התוצאות."

קפצה לדראקו שהארי פוטר גדל במקום כל כך מוזר עד שהוא יותר יצור פלא מקוסם. דראקו פשוט לא היה מסוגל לחזות מה הארי יאמר או יעשה.

"למה?" שאל דראקו. לא הייתה לו שום בעיה להכניס כאב ובגידה לקולו. "למה עשית לי את זה? מה היה התכנון שלך?"

"טוב," אמר הארי, "אתה היורש של לוציוס, ותאמין או לא, אבל דמבלדור חושב שאני שייך לו. אז אנחנו יכולים לגדול ולהילחם במלחמות שלהם אחד נגד השני. או שאנחנו יכולים לעשות משהו אחר."

תודעתו של דראקו עיכלה זאת לאיטה. "אתה רוצה לחרור מלחמת חורמה ביניהם, ואז לעלות לשלטון אחרי ששניהם יכלו את כוחותיהם." דראקו חש אימה קרה בחזהו. הוא יהיה חייב לנסות למנוע את זה, לא משנה מה המחיר עבורו –

אבל הארי הניד בראשו. "כוכבים שבשמיים, לא!"

"לא...?"

"אתה לא תעשה את זה וגם אני לא," אמר הארי. "זה העולם שלנו, אנחנו לא רוצים לשבור אותו. אבל תאר לעצמך, נגיד, שלוציוס יחשוב שהקשר הבייסיאני הוא הכלי שלך ושאתה בצד שלו, דמבלדור יחשוב שהקשר הבייסיאני הוא הכלי שלי ושאני בצד שלו, לוציוס יחשוב שאתה המרת אותי ודמבלדור מאמין שהקשר הבייסיאני שלי, דמבלדור יחשוב שאני המרתי אותך ושלוציוס מאמין שהקשר הבייסיאני שלך, ולכן שניהם יעזרו לנו, אבל רק בצורות שהשני לא יבחין בהן."

דראקו לא היה צריך להעמיד פנים שהוא המום.

אבא לקח אותו פעם לראות מחזה שנקרא *הטרגדיה של לייט*, על סלית'רין חכם להפליא ששמו לייט, ששם לעצמו למטרה לטהר את העולם מרשע באמצעות טבעת עתיקה שהייתה מסוגלת להרוג כל מי שלייט ידע את שמו והכיר את פניו; כנגדו קם סלית'רין חכם להפליא אחר, נבל בשם לאולייט, שעטה מסכה כדי להסתיר את פניו; ודראקו צעק והריע בכל המקומות הנכונים, במיוחד באמצע; ואז למחזה היה סוף עצוב ודראקו התאכזב נורא ואבא ציין בעדינות שהמילה 'טרגדיה' הופיעה בשם המחזה.

לאחר מכן, אבא שאל את דראקו אם הוא הבין למה הם הלכו לראות את המחזה הזה.

דראקו אמר שזה היה כדי ללמד אותו להיות ערמומי כמו לייט ולאולייט כשיגדל.

אבא אמר שדראקו טועה לחלוטין, וציין שבועד שלאולייט הסתיר בחוכמה את פניו, לא הייתה לו שום סיבה טובה לגלות ללייט את שמו. לאחר מכן, אבא המשיך ופירק כמעט כל חלק במחזה, בעוד דראקו מקשיב, עיניו נפערות יותר ויותר. ואבא סיים באומרו שמחזות כאלה הם *תמיד* לא מציאותיים, מכיוון שאם המחזאי היה יודע מה מישוה *באמת* חכם כמו לייט היה *באמת* עושה, המחזאי היה מנסה להשתלט על העולם בעצמו במקום לכתוב על זה מחזות.

ואז אבא סיפר לדראקו על חוק השלוש, לפיו כל מזימה שדרשה שיקרו יותר משלושה דברים שונים, לעולם לא תעבוד בחיים האמיתיים.

אבא הוסיף והסביר שכיוון שרק שוטה ינסה לתכנן מזימה *מורכבת ככל האפשר*, המגבלה האמיתית היא שניים.

דראקו לא הצליח למצוא את המילים לתאר עד כמה עצומה הייתה אי-ההיתכנות של תכנית העל של הארי.

אבל זו בדיוק טעות מהסוג שהיית עושה אם לא היו לך מורים וחשבת שאתה חכם ולמדת לחרוש מזימות מצפייה במחזות.

"אז", אמר הארי. "מה אתה חושב על התוכנית?"

"זה מתוחכם..." אמר דראקו לאיטו. לצעוק 'מבריק!' ולהתנשף בתדהמה היה נראה חשוד מדי. "הארי, אני יכול לשאול שאלה?"

"בטח", אמר הארי.

"למה קנית לגריינג'ר נרתיק יקר?"

"כדי להראות לה שאני לא נוטר טינה", אמר הארי מיד. "אם כי אני משער שהיא תרגיש לא בנוח אם היא תסרב לבקשות קטנות שאבקש ממנה בחודשים הקרובים."

ואז דראקו הבין שהארי באמת מנסה להיות חבר שלו.

המהלך של הארי כנגד גריינג'ר באמת היה מבריק, אולי אפילו גאוני. לגרום ליריבים שלך לא לחשוד בך, וגם להפוך אותם לבעלי חובך בצורה ידידותית, כך שתוכל לתמרן אותם למיקום הרצוי על ידי לא יותר מבקשה. דראקו לא היה יכול לעשות את זה כי הקורבן שלו היה נזהר מדי, אבל הילד שנשאר בחיים כן יכל. ולכן הצעד הראשון במזימה של הארי היה לתת ליריבו מתנה יקרה; דראקו לא היה חושב על כך, אבל זה עשוי לעבוד...

אם היית יריבו של הארי, אולי היית מתקשה לראות את המזימות שלו בהתחלה, אולי הן אפילו ייראו לך מטופשות, אבל דרך מחשבתו תהיה הגיונית ברגע שתבין אותה. אתה תבין שהוא מנסה לפגוע בך.

הדרך שבה הארי התנהג כלפי דראקו כעת לא הייתה הגיונית.

מפני שאם היית חבר של הארי, הוא ניסה להיות חברך בדרך הזרה והבלתי נתפשת שלמד מהמוגלים, אפילו אם המשמעות הייתה שחיך יהרסו כליל.

הדממה התארכה.

"אני יודע שפגעתי בחברות שלנו נוראות", אמר הארי לבסוף. "אבל בבקשה תבין, דראקו, שבסופו של דבר, רק רציתי ששנינו נגלה את האמת יחד. האם זה משהו שאתה יכול לסלוח עליו?"

התפצלות עם שתי דרכים, אבל רק אחת שקל לחזור ממנה אם ישנה את דעתו...

"אני מניח שאני מבין מה ניסית לעשות", שיקר דראקו, "אז כן."

עיניו של הארי אורו. "אני שמח לשמוע זאת, דראקו", הוא אמר בשקט.

שני התלמידים עמדו בגומחה, הארי עדיין טובל בקרן השמש הבודדת, דראקו בצל.

ודראקו הבין באימה ובייאוש שאף על פי שהיה זה גורל נורא להיות חברו של הארי, להארי היו עכשיו כל כך הרבה דרכים שונות לאיים על דראקו, שלהיות אויבו היה גורל נורא אף יותר.

כנראה.

אולי.

טוב, הוא תמיד יכול להפוך לאויב אחר כך...

הוא אבוד.

"אז, "אמר דראקו. "מה עכשיו?"

"נלמד שוב בשבת הבאה?"

"כדאי לך שזה לא ילך כמו פעם שעברה –"

"אל תדאג, זה לא, "אמר הארי. "עוד כמה שבתות כאלה ואתה תעקוף אותי."

הארי צחק. דראקו לא.

"הו, ולפני שתלך, "אמר הארי, וחייך בתמימות. "אני יודע שזה לא זמן טוב, אבל אני רוצה לשאול לעצתך בנושא מסוים, למען האמת."

"אוקיי, "אמר דראקו, דעתו עדיין מוסחת מההצהרה האחרונה.

עיניו של הארי הפכו דרוכות. "קניית הנרתיק הזה לגריינג'ר גמרה את מרבית הזהב שהצלחתי לגנוב מהכספת שלי בגרינגוטס –"

מה.

"– ומקגונגל מחזיקה במפתח, או שאולי עכשיו הוא אצל דמבלדור. ואני בדיוק עומד להתחיל מזימה שתדרוש קצת כסף, אז תהיתי אם אתה יודע איך אני יכול להשיג גישה –"

"אני אלווה לך את הכסף, "אמר פיו של דראקו מתוך רפלקס קיומי טהור.

הארי נראה מופתע, אבל בצורה מרוצה. "דראקו, אתה לא חייב –"

"כמה אתה צריך?"

הארי נקב בסכום ודראקו בקושי הצליח למנוע מההלם להופיע על פניו. אלו היו כמעט כל דמי הכיס שאבא נתן לדראקו לשנה שלמה, דראקו יישאר עם אוניות ספורות –

ואז דראקו בעט בעצמו מחשבתי. כל מה שהוא יצטרך לעשות זה לכתוב לאבא ולהסביר לו שהכסף אזל מפני שהוא הצליח להלוות אותו להארי פוטר, ואבא ישלח לו מכתב ברכה מיוחד כתוב בדיו מוזהב, צפרדע שוקולד ענקית שייקח לו שבועיים לאכול, ופי עשרה אוניות, רק למקרה שהארי פוטר יזדקק להלוואה נוספת.

"זה הרבה יותר מדי, לא?" אמר הארי. "אני מצטער, לא הייתי צריך לבקש –"

"סלח לי, אני בכל זאת מאלפוי, אתה יודע, "אמר דראקו. "פשוט הייתי מופתע שאתה רוצה כל כך הרבה."

"אל תדאג", אמר הארי פוטר בעליצות. "זה לא משהו שמסכן את האינטרסים של המשפחה שלך, סתם רשעות שלי."

דראקו הנהן. "אין בעיה, אם כך. אתה רוצה ללכת לקחת את זה עכשיו?"

"בטח", אמר הארי.

כשעזבו את הגומחה והתחילו ללכת לכיוון הצינוקים, דראקו לא היה מסוגל שלא לשאול, "אז אתה יכול לספר לי מה מטרת המזימה הזו?"

"ריטה סקיטר."

דראקו חשב לעצמו כמה מילים גסות מאוד, אבל כבר היה הרבה יותר מדי מאוחר לסרב.

דראקו הצליח לאסוף את מחשבותיו בזמן שלקח להם להגיע לצינוק.

הוא באמת התקשה לשנוא את הארי פוטר. הארי באמת ניסה להיות חברותי, הוא פשוט היה משוגע.

וזה לא יעצור את נקמתו של דראקו, או אפילו יעכב אותה.

"אז", אמר דראקו, אחרי שהביט סביב כדי לוודא שאין איש בסביבה. קסם טישטש את קולותיהם, כמובן, אבל זהירות נוספת מעולם לא הזיקה. "חשבתי לעצמי. כשנוסיף מגויסים חדשים לקשר הבייסיאני, הם יהיו חייבים לחשוב שאנחנו שווי מעמד. אחרת יספיק אחד מהם כדי לגלות את המזימה לאבא. כבר הבנת את זה, נכון?"

"כמובן", אמר הארי.

"האם באמת נהיה שווי מעמד?" שאל דראקו.

"חוששני שלא", אמר הארי. היה ברור שהוא מנסה להישמע עדין, וברור גם שהוא מנסה להדחיק לא מעט התנשאות, ולא בהצלחה יתרה. "אני מצטער, דראקו, אבל אתה אפילו לא יודע מה משמעות המילה בייסיאני בקשר הבייסיאני כרגע. אתה תצטרך ללמוד במשך חודשים לפני שנוכל לצרף מישהו, רק כדי שתוכל להעמיד פנים בהצלחה."

"בגלל שאני לא יודע מספיק מדע", אמר דראקו, נזהר לשמור על קולו נייטרלי.

הארי הניד את ראשו למשמע הדבר. "הבעיה איננה שאתה לא מכיר דברים מדעיים מסוימים כמו חומצה דאוקסיריבונוקלאית. זה לא ימנע ממך מלהיות שווה לי. הבעיה היא שאתה לא מאומן בשיטות הרציונליות, הידע הסודי העמוק יותר שעליו מבוססת הדרך שבה גילו את כל התגליות הללו מלכתחילה. אני אנסה ללמד אותך, אבל הרבה יותר קשה ללמוד אותן. תחשוב על מה שעשינו אתמול, דראקו. כן, אתה עשית חלק מהעבודה. אבל אני הייתי היחיד שהחזיק בהגה. אתה ענית על חלק מהשאלות. אני שאלתי את כולן. אתה עזרת לדחוף. אני עשיתי את מלאכת הניווט בעצמי. ובלי השיטות הרציונליות, דראקו, לא תוכל לנווט את הקשר הבייסיאני למקום שאליו הוא צריך להגיע."

"אני מבין", אמר דראקו, קולו נשמע מאוכזב.

הארי ניסה לדבר בצורה עדינה אף יותר. "אני אנסה לכבד את המומחיות שלך, דראקו, בדברים כמו ענייני אנשים. אבל גם אתה צריך לכבד את המומחיות שלי, ופשוט אין שום דרך בה תוכל להיות שותף שווה בניווט

הקשר הבייסיאני. התעוררת כמדען לפני יום אחד, אתה יודע סוד אחד על חומצה דאוקסיריבונוקלאית, ואתה לא מאומן באף אחת משיטות הרציונליות."

"אני מבין," אמר דראקו.

והוא הבין.

ענייני אנשים, הארי אמר. נראה שדראקו אפילו לא יתקשה במיוחד להשתלט על הקשר הבייסיאני. ולאחר מכן, הוא יהרוג את הארי פוטר רק ליתר ביטחון –

דראקו חווה שוב את תחושת הבחילה שהרגיש אתמול, כשידע שהארי צורח.

דראקו חשב עוד כמה מילים גסות.

טוב. הוא לא יהרוג את הארי. הארי גדל אצל מוגלגים, זו לא אשמתו שהוא משוגע.

במקום זה, הארי יישאר בחיים, רק כדי שדראקו יוכל לומר לו שהכול היה לטובתו של הארי, באמת, והוא צריך להיות אסיר תודה –

ובתחושת הנאה מפתיעה ופתאומית, דראקו הבין שהדבר באמת יהיה לטובתו של הארי. אם הארי ינסה לממש את התוכנית שלו, ולנסות לשחק בדמבלדור ובאבא, הוא ימות.

זה היה מושלם.

דראקו ייקח מהארי את כל החלומות שלו, בדיוק כמו שהארי עשה לו.

דראקו יאמר להארי שזה לטובתו שלו, וזו תהיה האמת לאמיתה.

דראקו יפעיל את הקשר הבייסיאני ואת כוחו של המדע כדי לטהר את עולם הקוסמים, ואבא יהיה גאה בו ממש כאילו היה אוכל מוות.

המזימות המרושעות של הארי פוטר ייכשלו, וכוחות הצדק ינצחו.

הנקמה המושלמת.

אלא אם...

פשוט תעמיד פנים שאתה מעמיד פנים שאתה מדען, אמר לו הארי.

לדראקו חסרו המילים לתאר מה בדיוק הבעיה במוחו של הארי –

(זאת מכיוון שדראקו מעולם לא שמע את המונח עומק הרקורסיה)

– אבל הוא יכל לנחש את סוג המזימות שנבעו ממנה.

...אלא אם כן זה בדיוק מה שהארי רצה שדראקו יחשוב, כחלק ממזימה גדולה אף יותר, שדראקו ישחק בדיוק לידיו אם ינסה לסכל את אותה. אולי אפילו הארי יודע שתכניתו לא ישימה, ושאין לה שום מטרה חוץ מלפתות את דראקו לסכל אותה –

לא. הדרך הזו הייתה *מטורפת*. חייב להיות גבול. אדון האופל בעצמו לא היה עד כדי כך מעוות. דברים כאלה לא קרו בחיים האמיתיים, רק בסיפורים שאבא סיפר לו לפני השינה, על גרגולים כסילים שרק קידמו את תכניותיו של הגיבור בכל פעם שניסו לעצור אותו.

הארי פסע לצד דראקו, חיוך על פניו, וחשב על המקורות האבולוציוניים של האינטליגנציה האנושית.

בתחילה, לפני שאנשים הבינו איך בדיוק אבולוציה עובדת, הם הלכו סחור אחר רעיונות מופרכים כמו האינטליגנציה האנושית התפתחה כדי שנוכל להמציא כלים טובים יותר.

הסיבה שהדבר היה מופרך הייתה שמספיק שאדם אחד בשבט ימציא כלי טוב יותר כדי שכל השבט יוכל להשתמש בו, והוא יתפשט לשבטים אחרים, והצאצאים שלהם עדיין ישתמשו בו מאה שנים מאוחר יותר. זה היה מצוין מנקודת המבט של התקדמות מדעית, אבל במונחים אבולוציוניים, המשמעות של זה הייתה שלאדם אשר המציא משהו לא היה יתרון משמעותי בבשירות, לא היו לו הרבה יותר ילדים מאשר לכל השאר. רק יתרונות כשירות יחסיים מסוגלים להגדיל את התדירות היחסית של גן באוכלוסייה, ולקדם מוטציה בודדת למצב שבו היא אוניברסלית ונמצאת אצל כולם. המצאות מבריקות פשוט לא היו שכיחות מספיק כדי להפעיל את לחץ הברירה המתמשך הנדרש כדי לקדם מוטציה. היה זה ניחוש טבעי, אם הבטת בבני אדם עם הרובים והטנקים והנשקים הגרעיניים שלהם והשווית אותם לשימפנזים, שהאינטליגנציה הייתה שם כדי ליצור את הטכנולוגיה. ניחוש טבעי, אך שגוי.

לפני שאנשים הבינו בדיוק איך אבולוציה עובדת, הם הלכו סחור אחר רעיונות מופרכים כמו 'האקלים השתנה', 'שבטים היו צריכים לנדוד' או 'אנשים היו צריכים להפוך לחכמים יותר כדי להתמודד עם הבעיות החדשות שניצבו בפניהם'.

אבל לבני אדם היה מוח גדול פי ארבעה מזה של שימפנזים. עשרים אחוזים מהאנרגיה המטבולית של אדם מושקעת בהזנת המוח. בני אדם הם חכמים ברמה *מגוחכת* יותר מאשר כל מין אחר. דברים כאלה לא מתרחשים כי הסביבה העלתה קצת את רמת הקושי של בעיות. במקרה כזה, היצורים החיים יהפכו לקצת יותר חכמים כדי לפתור אותן. אם התוצאה שקיבלת בסוף הייתה מוח עצום ומגודל, הסיבה חייבת להיות תהליך אבולוציוני כלשהו שיצא מכלל שליטה, משהו שילחץ וילחץ בלי סוף.

והיום, למדענים היה ניחוש לא רע לגבי התהליך האבולוציוני שיצא משליטה.

הארי קרא פעם ספר מפורסם שנקרא *פוליטיקת שימפנזים*. הספר תיאר כיצד שימפנזה בוגר בשם לואיט התעמת עם האלפא המזדקן, יְרוּאָן, בעזרתו של שימפנזה צעיר בשם ניקי, שרק הגיע לבגרות. ניקי לא התערב ישירות בקרבות בין לואיט וירואן, אבל הוא מנע מתומכיו של ירואן בשבט מלעזור לו, והסיח את דעתם בכל פעם שהתפתח עימות בין לואיט וירואן. ולואיט ניצח בסופו של דבר, והפך לאלפא החדש, עם ניקי כשני בדרגה...

...אם כי לא לקח זמן רב עד שניקי יצר ברית עם ירואן המובס, הדיח את לואיט, ונהיה האלפא החדש החדש.

זה באמת גרם לך להעריך את מה שמיליוני שנים בהן הומנואידים ניסו להערים אחד על השני – במין מרוץ חימוש אבולוציוני ללא גבול – יכלו לעשות להגברת יכולות מנטליות.

כי, 'תה יודע, בן אדם היה לגמרי רואה את זה בא.

ולצידו של הארי, דראקו פסע, כובש את חיוכו בעודו חושב על נקמתו.

יום אחד, אולי בעוד שנים, אבל יום אחד, הארי פוטר יבין בדיוק מה קורה כשאתה לא מעריך מספיק בן לבית מאלפוי.

דראקו התעורר כמדען בתוך יום אחד. הארי אמר שהוא ציפה שזה ייקח חודשים

אבל כמובן שאם היית מאלפוי, אתה תהיה מדען חזק הרבה יותר מכל אחד אחר.

אז דראקו ילמד את כל השיטות הרציונליות של הארי פוטר, וכשתבוא העת -